

a propůjčuje úmysl tento jednání jejich povahu nikoli pouhého porušení důvěry dle §u 183 tr. zák., nýbrž činu zlodějského.

Čís. 1106.

Nelze dáti eventuální otázku v tom směru, zda čin obžalovaného spadá v e d l e skutkové podstaty, uvedené ve hlavní otázce, pod další, mírnější trestný čin. Zamítnutí návrhu obhájce v tom směru lze vytýkat pouze důvodem zmatečnosti čís. 6 §u 344 tr. ř.

(Rozh. ze dne 9. února 1922, Kr I 901/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Praze ze dne 1. června 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného násilného smilstva dle §§ 8, 125 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovozuje, že, poněvadž čin, obžalovanému za vinu kladený, obsahuje jednak, zejména vzhledem k délce času, po kterou obžalovaný s Marií S-ovou zle nakládal, znaky zločinu dle §u 98 tr. zák., jednak znaky nedokonaného zločinu dle §§ 8, 125 tr. zák., měla porotcům býti ponechána volnost, aby posoudili čin obžalovaného s obojí stránky, a spatřuje v tom, že se tak nestalo, že totiž porotcům nebyla dána eventuální otázka na zločin dle §u 98 tr. zák., jak byl navrhl obhájce obžalovaného, důvod zmatečnosti čís. 4, 5, 6 §u 344 tr. ř. Námitka přichází v úvahu pouze jako uplatňování důvodu zmatečnosti čís. 6 §u 344 tr. ř., před nímž jakožto speciálním důvodem zmatku ustupují do pozadí ostatní dva důvody, jichž se dovolává zmateční stížnost, jsouce povahy všeobecné a v poměru k důvodu čís. 6 jen podpůrné, a to i v případech, v nichž se tvrdí, že k porušení předpisů §§ 318—323 tr. ř. došlo proti návrhu stěžovatelovu nebo přes jeho odpor. Než i v tomto pojetí je námitka neodůvodněná. Dle prvního odstavce §u 320 tr. ř. dlužno porotcům dáti eventuální otázku mimo jiné tehdy, byly-li tvrzeny skutečnosti, dle nichž, předpokládaje jejich pravdivost, by čin, obžalovanému za vinu kladený, spadal pod jiný trestní zákon, který není přísnějším než zákon, uvedený v obžalovacím spise. V tomto případě zmateční stížnost ani netvrdí, že za trestního řízení s kterékoliv strany byly tvrzeny skutečnosti, uchylující se od skutkového děje, by byla porotcům poskytnuta možnost, posouditi čin, kladený obžalovanému za vinu obžalobou, p o s t r á n k e č i s t ě p r á v n í také s hlediska skutkové podstaty zločinu dle §u 98 tr. zák., jehož pojmové znaky čin ten dle názoru zmateční stížnosti vykazuje v e d l e zákonných znaků nedokonaného zločinu dle §u 8, 125 tr. zák. Jak tudíž sama zmateční stížnost uznává, zakládá čin obžalovaného zcela nepochybně skutkovou podstatu nedokonaného zločinu dle §§ 8, 125 tr. zák., na který zněla obžaloba. Okolnost, že některé z pojmových znaků této skutkové podstaty

— skutečný výkon násilí, nebezpečná pohrůžka -- jsou vlastními také skutkové podstatě zločinu dle §u 98 a), b) tr. zák. — nemá významu, příkládaného jí zmateční stížností, kdyžtè úmysl obžalovaného dle obžalovacího spisu, směřoval k tomu, by Marii S-ovou učinil neschopnou, klásti mu odpor a aby jí v tomto stavu zneužil k mimomanželské souloži. Doba, po kterou trvalo trestné jednání, je pro právní posouzení otázky, zda šlo o jeden či druhý z uvedených činů trestných, naprosto bezvýznamnou; budiž proto jen mimochodem podotknuto, že dle svědecké výpovědi Marie S-ové vše trvalo asi hodinu a že od okamžiku, kdy jí obžalovaný zvedl sukni, až do doby, kdy slyšela hlasy, uplynulo asi $\frac{1}{4}$ hodiny. Za tohoto skutkového i právního stavu věci vyhověl nalézací soud plně předpisům trestního řádu, dav porotcům ve smyslu §u 318 tr. ř. jen hlavní otázku ve smyslu obžalovacího spisu, a neporušil ustanovení §u 320 tr. ř. tím, že přes návrh obhájcův nedal jim eventuální otázky na zločin dle §u 98 tr. zák., odůvodniv své usnesení vhodně v ten smysl, že obžalovaný se doznal a je také svědkyní usvědčen, že jí skutečně násilí učinil a jí až dokonce vyhrožoval v úmyslu, by jí zneužil k mimomanželské souloži.

Čís. 1107.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

Pro řešení otázky šalivosti známky přichází v úvahu celkový dojem známky na obyčejného kupujícího při obyčejné pozornosti. Ke skutkové podstatě trestného činu dle §u 23 zák. stačí po stránce subjektivní i t. zv. *dolus eventualis*.

(Rozh. ze dne 10. února 1923, Kr I 720/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé žalobkyně do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 16. března 1922, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 23 zákona ze dne 6. ledna 1890 čís. 19 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by jí znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti žalující firmy, uplatňující zmatek čís. 9 a) §u 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění, a to ani pokud napadá sprostující rozsudek ve směru objektivním, ani pokud brojí proti němu po stránce subjektivní. Názor zmateční stížnosti, že již ta okolnost, že vůbec bylo použito v označení zboží závadného slova, pro soukromou žalobkyni jako známka chráněného, zakládá ve směru objektivním skutkovou podstatu přečinu dle §u 3 zákona o ochraně známek, jest ovšem právně pochybeným a bylo jej jako takový odmítnouti, neboť po stránce objektivní nestačí ke skutkové podstatě onoho přečinu o sobě okolnost, že bylo cizí chráněné známky použito při označování zboží, nýbrž vyžaduje se, by jí